

HET GEHEIM VAN DE STROOPBEZORGER

Andere boeken van Suzan Overmeer bij Clavis

Een bos vol muziek

Ella het swingende eendje

Het lied van de papegaai

Muizenmuziek

Roze ikke

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.

Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Suzan Overmeer

Het geheim van de stroopbezorger

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Johan Klungel

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: avontuur, familie, vriendschap, school, musical
NUR 282

ISBN 978 90 448 6315 4

D/2026/4124/282

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

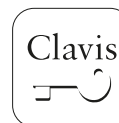
www.clavisbooks.com

www.suzanovermeer.nl

www.klungel.com

Suzan Overmeer
en Johan Klungel

HET GEHEIM VAN DE Stroop Bezorger

Hoofdstuk 1

‘Mam, pap, ik ga niet mee.’

Simon kijkt strak naar zijn ouders, die samen op de bank zitten. Hij staat vlak voor hen, maar Jos en Ada lijken hem niet te horen. Ada's blik is op haar telefoon gericht en Jos bladert in een boek waarop met grote letters 'VOLG JE HART, DAN KLOPT HET!' staat. Tussen hen in liggen opengeklapte laptops, folders met jungles en apen op de voorkant en een lesboek *Spaans voor beginners*.

‘Ik denk toch echt Costa Rica. Daar zou het weleens kunnen werken,’ mompelt Ada terwijl ze haar rode bril omhoogschuift.

Jos slaat rustig een bladzijde om. ‘Als je hart het zegt, kan het niet verkeerd zijn,’ antwoordt hij terwijl hij door blijft lezen.

Simon houdt zijn adem in en strijkt met beide handen zijn donkerblonde haar naar achteren. Horen ze hem niet?

‘MAM, PAP, IK GA NIET MEE!’

Van schrik laat Jos het boek op de grond vallen. Ada richt zich haastig op en kijkt Simon met grote ogen aan. Even blijft het stil.

‘Maar wij, eh ... Hoe weet je dat we weer weg willen?’ stamelt Jos terwijl hij het boek opraapt.

‘Serieus?’ vraagt Simon en hij wijst naar alle folders en het boek op de bank. ‘Voor het geval dat jullie het

niet doorhebben: ik kan lezen en ik ben niet gek.’

Hij ploft neer op een stoel, steekt zijn lange benen naar voren en balt zijn handen tot vuisten. Dan schudt hij zachtjes zijn hoofd. ‘Ik wil niet mee. Echt niet.’

Ada en Jos kijken elkaar even aan. Dan staat Ada op en loopt ze naar Simon. ‘Luister nou, schat. Ik begrijp het wel. Echt. Maar kom, we wonen hier nu net vier maanden ...’

‘Vijf,’ zegt Simon.

‘Nou ja, vijf maanden,’ gaat Ada verder. ‘Dan kun je het toch niet zo erg vinden om weer weg te gaan? En dit wordt leuk, Simon!’ Ze spreidt met een woest gebaar haar armen, waardoor haar goudkleurige armbanden rinkelen. ‘Een avontuur! Met ons drietjes!’

‘Mam,’ zucht Simon, ‘ik heb genoeg avonturen beleefd. Ik wil niet meer. En ja, ik vind het wél erg om weer weg te gaan. Ik ben voor het eerst eens vijf maanden op dezelfde plek. In Nederland nog wel. Ik vind het hier leuk! Ik heb het naar mijn zin op school. Groep 8 is tot nu toe echt geweldig. We hebben al een supertof kamp gehad en de musical komt er

straks aan. Over een paar weken gaan we de rollen verdelen. Ik wil meedoen!’

Simon schreeuwt nu bijna. Zijn moeder gaat op haar hurken bij zijn stoel zitten en legt haar handen op de leuning. Hij kan haar parfum ruiken, bloemig en zwaar.

‘Dit wordt niet zomaar een projectje. Ik weet dat het niet altijd lekker liep met onze plannen, maar dit keer hebben we heel sterk het gevoel – en echt een góéd gevoel, toch, Jos? – dat het gaat lukken. Costa Rica, Simon! Alleen het woord al. Het wordt een geweldig avontuur. Daar kan geen musical tegenop!’

‘Jongen,’ begint Jos. Hij heeft het boek op zijn schoot weer opengeslagen en friemelt wat aan de hoekjes van de bladzijden. ‘Ik begrijp dat jouw gevoel nu niet in dezelfde stroom drijft als het onze, maar we kunnen deze kans niet laten lopen. Ons avontuur, dat is ook jouw avontuur. We denken bij alles ook aan jou!’

Hij stopt even met praten en kijkt Simon een tijdje aan. Ada opent haar mond om iets te zeggen, maar

Jos buigt zich naar voren en schudt zijn hoofd. Dan doet hij zijn ogen dicht en zegt: ‘Even terug naar de kern.’

Ook Ada doet haar ogen dicht. Simon rolt met zijn ogen en leunt achterover op zijn stoel. De kern. Daar is ie weer. Hij zucht, trekt zijn knieën op en slaat zijn armen om zijn benen. Het blijft stil.

‘Waarom wil je niet mee, Siem?’ vraagt Jos dan. Zijn stem klinkt vriendelijk.

‘Ik wil niet mee omdat ik gewoon hier wil blijven. Dat heb ik net toch al gezegd? Omdat ik het fijn vind op school. Omdat ik eindelijk eens een vriend heb. Een echte vriend, met wie ik kan lachen en die er altijd voor me is. Omdat ik alles wil meemaken wat bij groep 8 hoort.’

Simon houdt zijn adem in. Zouden zijn ouders hem nu begrijpen?

Ada komt uit haar hurkhouding omhoog en gaat naast Jos zitten. Die doet zijn ogen weer open. Ze pakken elkaars hand. Alsof ze het hebben afgesproken, knikken ze naar elkaar.